

פרשת האזינו (1)

א. בפרשת האזינו, בשירה מופלאה ומליצית, מנבא משה לעם ישראל את עתידו. בסופה של הפרשה, מתבשר משה על עתידו שלו, הפרטי, הכואב.

ב. ויִדְבַר ה' אֶל-מֹשֶׁה, בְּעֶצְם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר. עֲלֵה אֶל-הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה הַר-נֹבֹ, אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מֹאָב, אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרֵחוֹ; וּרְאֵה אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְכַנְי יִשְׂרָאֵל לְאֶחְזָהּ. וּמַת, בְּהָר אֲשֶׁר אִתָּה עֲלֵה שָׁמָּה, וְהֶאֱסַף, אֶל-עַמִּיד: ... כִּי מִנְגִיד, תִּרְאֶה אֶת-הָאֶרֶץ; וְשָׁמָּה, לֹא תָבוֹא--אֶל-הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן לְכַנְי יִשְׂרָאֵל. [דברים לב, 48 - 52]

ג. האמנם הריצה חשובה יותר מקו הסיום? האמנם הדרך משמעותית יותר מן המטרה? האין כל אלה רק תשובות ניחומים לכאבה של היד המושטת ואינה נוגעת? לכאבו של הלב המצפה לשוא?

ד. מִנְגִיד / רחל

קשוב הלב. האזן קשבת:

הבא? הִבּוֹא?

בְּכָל צַפִּיָּה

יֵשׁ עֶצֶב נֹבֹ.

זֶה מוֹל זֶה – הַחֹפִים הַשָּׁנִים

שֶׁל נַחַל אֶחָד.

צוֹר הַגְּזָרָה:

רְחוּקִים לְעַד.

פֶּרֶשׁ כְּפִים. רֵאָה מִנְגִיד

שָׁמָּה – אֵין בָּא,

אִישׁ וְנִבּוֹ לוֹ

עַל אֶרֶץ רִבְהָ.